

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 203/2018-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených advokátskou kanceláriou Mikáči s. r. o., Prievozská 4/A, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Marian Mikáči, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 12 C 27/2017 z 22. septembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. decembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 12 C 27/2017 z 22. septembra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Z obsahu podanej sťažnosti a k nej priložených príloh vyplýva, že sťažovatelia sa podanou žalobou domáhali na okresnom súde určenia, že sú dedičmi po poručiteľovi, keďže neuznali závet poručiteľa a listinu o vydedení, ktorou poručiteľ sťažovateľov vydedil. Na podanie predmetnej žaloby odkázal sťažovateľov okresný súd prostredníctvom notárky JUDr. Sone Böhmovej ako súdnej komisárky v lehote jedného mesiaca od právoplatnosti uznesenia o prerušení dedičského konania sp. zn. 38 D 724/2016. V stanovenej lehote sťažovatelia prostredníctvom svojho právneho zástupcu podali „*žalobu na určenie neplatnosti závetu a listiny o vydedení poručiteľa zo dňa 07.07.2016 a určenie dôvodov vydedenia uvedených v listine o vydedení napísanej poručiteľom dňa 07.07.2016 za nepravdivé a neexistujúce*“. Žaloba bola okresnému súdu doručená 26. mája 2017. Následne okresný súd vyzval sťažovateľov na zaplatenie súdneho poplatku za podanú žalobu výzvou sp. zn. 26 C 25/2017 z 30. mája 2017, doručenou právnenému zástupcovi sťažovateľov 7. júna 2017. Nasledujúci deň, t. j. 8. júna 2017, bola právnenému zástupcovi sťažovateľov doručená ďalšia výzva okresného súdu sp. zn. 12 C 27/2017 z 1. júna 2017 na zaplatenie súdneho poplatku za žalobu. Na základe dvoch doručených výziev právny zástupca sťažovateľov zistil, že okresný súd začal na základe jednej a tej istej žaloby dve rôzne konania. Právny zástupca sťažovateľov prostredníctvom informačného centra súdu zistil, že pravdepodobne došlo k začatiu dvoch rôznych konaní na základe skutočnosti, že právny zástupca sťažovateľov po podaní žaloby v listinnej podobe odoslal žalobu následne aj elektronicky 26. mája 2017 o 8.51 h. Sťažovatelia boli toho názoru, že ide o pochybenie súdu, a preto sa rozhodli súdny poplatok ani v jednom zo súdnych konaní nezaplatiť a počkať, kým jedno z konaní bude zastavené z dôvodu prekážky litispendencie, a následne zaplatiť súdny poplatok za druhé konanie v zmysle § 10 ods. 3 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení účinnom do 30. júna 2017 (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), podľa ktorého prvoinštančný súd zruší uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, ak poplatník zaplatí súdny poplatok do konca lehoty na podanie dovolania. Okresný súd uznesením zo 6. júna

2017 zastavil konanie vedené pod sp. zn. 26 C 25/2017 z dôvodu prekážky litispendencie. Podľa právneho zástupcu sťažovateľov mu bolo toto uznesenie z nepochopiteľných príčin doručené až 20. júla 2017 a v rovnaký deň mu bolo doručené aj uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom z 19. júla 2017, ktorým bolo zastavené aj konanie vedené pod sp. zn. 12 C 27/2017 z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku za žalobu. *„Hoci prvé uznesenie bolo vydané takmer o mesiac a pol skôr, než uznesenie o zastavení druhého konania, boli právnenému zástupcovi sťažovateľov doručené v ten istý deň“*, čo sťažovatelia považujú za hrubé pochybenie súdu. *„Keby k tomuto pochybeniu zo strany súdu nedošlo, sťažovatelia by bezodkladne po doručení uznesenia o zastavení jedného z konaní z dôvodu prekážky litispendencie, zaplatili súdny poplatok za druhé z konaní, v ktorom sa malo pokračovať. Súd im však takýto postup znemožnil, nakoľko obe uznesenia boli doručené v ten istý deň. Hoci pochybenie súdu znemožnilo sťažovateľom zaplatenie súdneho poplatku pred zastavením konania z dôvodu jeho nezaplatenia, sťažovatelia súdny poplatok v zmysle spomínaného § 10 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch v znení účinnom do 30.06.2017 zaplatili dňa 26.07.2017, teda v lehote na podanie odvolania (podľa nového sťažnosti) proti uzneseniu vydaného vyšším súdnym úradníkom o zastavení konania z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku.“* Sťažovatelia podali podľa § 239 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) proti uzneseniu o zastavení konania vydanému vyšším súdnym úradníkom sťažnosť, v ktorej sa domáhali, aby súd toto uznesenie zrušil a v konaní pokračoval ďalej. Okresný súd napadnutým uznesením sťažnosť zamietol. Sťažovatelia v sťažnosti uvádzajú, že okresný súd sa v napadnutom uznesení k niektorým argumentom sťažovateľov nijako nevyjadril. Podľa sťažovateľov súd nereagoval na skutočnosť, že súdny poplatok bol zaplatený v dodatočnej lehote na podanie sťažnosti proti uzneseniu o zastavení konania, a teda toto uznesenie malo byť zrušené. Okresný súd sa nevyjadril ani k chybe vyššieho súdneho úradníka, ktorý v odôvodnení uznesenia o zastavení konania uviedol nesprávnu výšku súdneho poplatku. Pokiaľ ide o začatie dvoch súdnych konaní na základe jednej žaloby, zodpovednosť za to okresný súd preniesol na právneho zástupcu sťažovateľov, ktorý žalobu poslal dvomi spôsobmi, no v obrátenom poradí. Sťažovatelia argumentujú tým, že z § 125 ods. 2 CSP nevyplýva zákaz dodatočného doručenia žaloby elektronicky po tom, ako bola podaná na poštu v listinnej podobe. V tejto súvislosti sťažovatelia poukazujú na čl. 2 ods. 3 ústavy. Sťažovatelia poukazujú na to, že ich právny

zástupca v elektronickej správe upozornil súd na skutočnosť, že tá istá žaloba bola súdu deň predtým, t. j. 25. mája 2017, zaslaná aj poštou. Podľa sťažovateľov okresný súd pochybil, keď si totožné podania doručené mu rôznym spôsobom nespároval. Sťažovatelia poukazujú na § 17 ods. 1 spoločných, prechodných a záverečných ustanovení zákona o súdnych poplatkoch účinného od 1. júla 2017, podľa ktorého z poplatkových úkonov navrhnutých alebo za konania začaté pred účinnosťou tohto zákona sa vyberajú poplatky podľa doterajších predpisov, i keď sa stanú splatným po účinnosti tohto zákona. Podľa sťažovateľov sa na uvedené konanie vzťahuje znenie zákona o súdnych poplatkoch účinné do 30. júna 2017, podľa ktorého mal súd v zmysle § 10 ods. 3 zrušiť uznesenie vyššieho súdneho úradníka o zastavení súdneho konania z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku, keďže sťažovatelia súdny poplatok zaplatili dodatočne v lehote na podanie sťažnosti.

3. Na základe uvedených skutočností sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a následne nálezom vyslovil porušenie sťažovateľmi označených práv (bod 1) napadnutým uznesením okresného súdu, toto uznesenie zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie, priznal sťažovateľom primerané finančné zadost'učinenie vo výške 6 819,47 eur a náhradu trov konania na účet ich právneho zástupcu.

4. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k opodstatnenosti sťažnosti vyjadril svojim podaním sp. zn. 1 SprV/20/2018 z 30. apríla 2018 okresný súd, ktorý v podstatnom uviedol:

„Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu 12C/27/2017 ako i spisu 26C/25/2017, k sťažnosti sťažovateľov uvádzam, že v oboch konaniach bol zo strany tunajšieho súdu pri rozhodovaní vo veci dodržaný riadny procesný postup a v konaní nedošlo k žiadnemu porušeniu zásad súdneho konania ani porušeniu práv sťažovateľa.

Sťažovatelia podali žalobu dvomi spôsobmi, v jednom vyhotovení bola žaloba podaná na poštu dňa 25.05.2017 (súdu doručená 26.05.2017) a v jednom vyhotovení bola žaloba podaná elektronicke bez ZEP-u (26.05.2017). Vzhľadom na takýto spôsob podania žaloby, ktorá na súd bola doručená v dvoch rôznych podaniach, podateľňa postupovala správne v zmysle vyhlášky MS č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, Špecializovaný trestný súd a vojenské súdy a podania zapísala samostatne. Až následnou lustráciou vykonanou príslušnou spisovou kanceláriou

dňa 29.05.2018 bolo zistené, že konaniu 26C/25/2017, ktoré sa viedlo na základe elektronického podania bez ZEP-u predchádza konanie 12C/27/2017, vedené na základe žaloby podanej na poštu.

Na základe uvedeného bolo konanie 26C/25/2017 z dôvodu litispendencie zastavené uznesením č. k. 26C/25/2017-30 zo dňa 06.06.2017 a expedované dňa 04.07.2017 právnomu zástupcovi žalobcov do elektronickej schránky. Právny zástupca žalobcov prevzal uvedené uznesenie až 20.07.2017.

Ku konaniu 12C/27/2017 sa podrobne vyjadril Najvyšší súd SR vo svojom Uznesení č. 8Cdo Gp 1/2018 zo dňa 28.02.2018, právoplatné dňa 04.04.2018, na ktoré v celom rozsahu poukazujem.“

5. K vyjadreniu okresného súdu zaujali stanovisko sťažovatelia, ktorí vo vyjadrení z 31. mája 2018 uviedli, že podateľňa okresného súdu nepostupovala v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov ani Civilným sporovým poriadkom, keď začala konanie na základe podania, ktoré jej bolo doručené elektronicky prostredníctvom mailu bez zaručeného elektronického podpisu, t. j. bez autorizácie podľa osobitného predpisu, a ktoré v zmysle § 125 ods. 2 CSP nebolo písomne doplnené. Zo skutočnosti, že boli začaté dve samostatné konania, vyplýva, že jedno konanie bolo začaté na základe písomne podanej žaloby a druhé konanie bolo začaté na základe elektronicky podanej žaloby bez autorizácie podľa osobitného predpisu. Keďže elektronicky podaná žaloba bez autorizácie podľa osobitného predpisu nebola písomne doplnená v lehote 10 dní, súd na ňu nemal prihliadať, a teda žiadne konanie na jej základe nemalo byť začaté. Od tohto pochybenia súdu sa následne odvíjalo celé konanie, ktoré bolo v oboch prípadoch zastavené, čím došlo k porušeniu práv sťažovateľov. Sťažovatelia ďalej namietajú, že ich konanie nespadá pod situáciu, na ktorú poukazuje predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení, že „... ak poplatník po 1. júli 2017 nezaplatí súdny poplatok v súdom určenej lehote a súd konanie z tohto dôvodu zastaví, dodatočné zaplatenie súdneho poplatku v odvolacej lehote je bez ďalšej relevancie na trvanie konania a súd uznesenie o zastavení konania nezruší“, pretože sťažovateľom uplynuli obe lehoty na zaplatenie poplatku ešte

v júni 2017. Z tohto dôvodu považujú sťažovatelia vyjadrenie predsedníčky okresného súdu za nesprávne a navrhujú sťažnosti vyhovieť.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom

na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Tvrdenia o porušení práv okresným súdom v inom konaní (sp. zn. 26 C 25/2017, pozn.), resp. namietaným postupom okresného súdu, ktoré sťažovatelia uvádzajú v texte sťažnosti mimo petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť ich argumentácie (obdobne III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07).

9. Ústavný súd sa preto zaoberal namietaným porušením základných práv v rozsahu, v akom ich sťažovatelia, zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom, v sťažnosti pred ústavným súdom vymedzili v petite návrhu, t. j. skúmal, či uznesením okresného súdu sp. zn. 12 C 27/2017 z 22. septembra 2017 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

11. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

12. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie

ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

13. Ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou. Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

14. Z uvedených aspektov preto ústavný súd pristúpil k preskúmaniu napadnutého uznesenia okresného súdu.

15. Okresný súd v napadnutom uznesení okrem iného uviedol:

„Žalobcovia uviedli, že podali žalobu poštou dňa 25.05.2017, a táto bola súdu doručená dňa 26.05.2017. Tá istá žaloba bola súdu zaslaná aj elektronicky. Súd na základe jednej žaloby doručenej v dvoch podobách začal dve konania. Žalobcovia ďalej uviedli, že dňa 07.06.2017 im bola doručená výzva na zaplatenie súdneho poplatku v sume 99,50 v konaní pod sp. zn. 26C/25/2017 a následne im bola doručená výzva na zaplatenie súdneho

poplatku v sume 99,50 v konaní pod sp. zn. 12C/27/2017. Nakoľko k vzniknutej situácii došlo zavinením súdu, ktorý na základe tej istej žaloby doručenej v ten istý deň dvoma rôznymi spôsobmi začal dve konania, žalobcovia sa rozhodli, že poplatok zaplatia až po zastavení jedného z konaní, za konanie, v ktorom sa bude pokračovať. Súd v tejto súvislosti uvádza, že žaloba zo dňa 24.05.2017, doručená súdu dňa 26.05.2017 o 8:50 hodine, bola súdu doručená v listinnej podobe a zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva, aby podanie vo veci samej doručené v listinnej podobe bolo urobené i v elektronickej podobe, ktoré bolo súdu doručené dňa 26. 05. 2017 o 8:58 hodine, t.j. neskôr doručené. Súd v neposlednom rade uvádza, že výzvou zo dňa 01.06.2017 sp. zn. 12C/27/2017 boli žalobcovia vyzvaní na zaplatenie súdneho poplatku za žalobu v sume 99,50 € do 10 dní od doručenia výzvy pod následkom zastavenia konania podľa § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov. Žalobcovia napriek výzve súdu a poučeniu o zastavení konania, súdny poplatok za žalobu v lehote nezaplatili a na výzvu súdu nijakým spôsobom nereagovali.

S poukazom na vyššie uvedené súd preto sťažnosť žalobcov ako nedôvodnú zamietol.“

16. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia okresného súdu vrátane sťažovateľmi prezentovaných nosných úvah (pozri bod 2, pozn.) ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie okresného súdu je primeraným spôsobom odôvodnené a okresný súd v napadnutom uznesení v okolnostiach danej veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľmi vznesené námietky. Ústavný súd na základe uvedeného zdôrazňuje, že právny záver okresného súdu v napadnutom rozhodnutí nevykazuje znaky arbitrárnosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

17. V napadnutom rozhodnutí okresného súdu teda ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu.

18. K námietke sťažovateľov týkajúcej sa nezohľadnenia skutočnosti, že sťažovatelia v lehote na podanie sťažnosti proti uzneseniu o zastavení konania zaplatili súdny poplatok za žalobu, ústavný súd uvádza, že ak poplatník po 1. júli 2017 nezaplatí súdny poplatok v súdom určenej lehote a súd konanie z tohto dôvodu zastaví, dodatočné zaplatenie súdneho poplatku v lehote na podanie sťažnosti je bez ďalšej relevancie na trvanie konania a súd uznesenie o zastavení konania nezruší. Zákon o súdnych poplatkoch je procesnoprávny predpis, pri ktorom platí okamžitá aplikabilita (intertemporálne ustanovenia novela neobsahuje), čo znamená, že jeho nové ustanovenia platia aj na konania začaté pred 1. júlom 2017. Podľa ustanovenia § 10 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch účinného od 1. júla 2017 už zaplatenie súdneho poplatku v lehote na podanie sťažnosti nemá za následok zrušenie uznesenia o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku. Okresný súd doručil sťažovateľom prostredníctvom ich právneho zástupcu výzvu na zaplatenie súdneho poplatku za podanie žaloby z 1. júna 2017, ktorú právny zástupca prevzal 8. júna 2017. Sťažovatelia súdny poplatok v stanovenej lehote 10 dní od doručenia výzvy nezaplatili. Uznesením z 19. júla 2017 preto súd konanie zastavil. Až následne 27. júla 2017 došlo k úhrade súdneho poplatku zo strany sťažovateľov. V zmysle § 14 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch účinného od 1. júla 2017 v sťažnosti proti rozhodnutiu o zastavení súdneho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku nemožno namietat' skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty na zaplatenie súdneho poplatku. Z týchto dôvodov je námietka sťažovateľov o potrebe aplikácie § 10 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch v znení účinnom do 30. júna 2017 a potrebe zohľadniť zaplatenie súdneho poplatku v lehote na podanie sťažnosti proti rozhodnutiu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku neopodstatnená. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že okresný súd začal dve súdne konania na základe jednej žaloby, keďže medzi uvedeným postupom, namietaným uznesením okresného súdu a namietaným porušením označených práv chýba akákoľvek spojitosť (príčinná súvislosť). K zastaveniu súdneho konania uznesením okresného súdu z 19. júla 2017 došlo v dôsledku nezaplatenia súdneho poplatku za žalobu zo strany sťažovateľov.

19. Pokiaľ ide o namietaný zásah do základného práva na súdnu ochranu sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd uzatvára, že napadnuté uznesenie okresného súdu nie je

prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu, rešpektuje zákonné požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia, nie je arbitrárne a dostatočným spôsobom dáva odpoveď na otázku, prečo bolo potrebné sťažovateľmi podanú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť.

20. V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľov s napadnutým rozhodnutím okresného súdu ústavný súd zdôrazňuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania.

21. Ústavný súd na základe uvedených skutočností sťažnosť sťažovateľov odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

22. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľov nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2018